

Konkurs

Přinutit správce konkursní podstaty, aby splnil vydané rozvrhové usnesení přísluší v mezích dohlédací činnosti konkursnímu soudu. Vynutit prověření (ne)správnosti postupu správce konkursní podstaty lze v konkursním řízení i návrhem, aby správce konkursní podstaty, který neplní povinnosti, jež pro něj plynou z rozvrhového usnesení, byl zproštěn funkce.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 29 Cdo 3017/2010, ze dne 27.9.2011)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobce P. holding, a. s., se sídlem v O., zastoupeného JUDr. J. O., advokátem, se sídlem v O., proti žalovanému JUDr. J. V., jako správcí konkursní podstaty úpadce P., a. s., o určení neplatnosti právního úkonu, vedené u Krajského soudu v Hradci Králové pod sp. zn. 34 Cm 1/2009, o dovolání žalovaného proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 22. března 2010, č. j. 12 Cmo 203/2009-62, tak, že rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. dubna 2009, č. j. 34 Cm 1/2009-35 a rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 22. března 2010, č. j. 12 Cmo 203/2009-62, se zrušují a věc se postupuje k vyřízení Krajskému soudu v Hradci Králové ke sp. zn. 43 K 2/2003, jako konkursnímu soudu úpadce P., a. s.

Z odůvodnění :

Rozsudkem ze dne 21. dubna 2009, č. j. 34 Cm 1/2009-35, Krajský soud v Hradci Králové na základě žaloby společnosti P. holding, a. s. směřující proti žalovanému správci konkursní podstaty úpadce P., a. s. určil, že právní úkon žalovaného vůči žalobci ze dne 21. února 2008, směřující k započtení, na jehož základě žalovaný započtl svoji pohledávku (správně pohledávku úpadce) za žalobcem ve výši 10.051.169,- Kč proti pohledávce žalobce za žalovaným (správně za úpadcem) ve výši 10.000.000,- Kč, je neplatný (bod I. výroku) a rozhodl o nákladech řízení (bod II. výroku).

Soud prvního stupně při posuzování důvodnosti žalobou uplatněného nároku vyšel zejména z toho, že:

1/ Konkurs na majetek úpadce byl prohlášen dne 6. srpna 2003.

2/ Žalobcem přihlášená pohledávka byla v konkursu zjištěna (včetně práva na oddělené uspokojení) ve výši 35.095.219,37 Kč.

3/ Žalovaný zahájil 27. dubna 2007 u Krajského soudu v Ostravě proti žalobci řízení o náhradu škody ve výši 10.051.169,- Kč. Žalovaný vzal žalobu v této věci zpět dne 21. února 2008, uváděje v podání ze dne 29. února 2008, že škoda byla „vykryta“ do částky 10.000.000,- Kč „kompenzací“. Řízení bylo poté zastaveno usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. března 2008, č. j. 29 Cm 79/2007-38, které nabylo právní moci 1. dubna 2008.

4/ Usnesením ze dne 8. října 2007, č. j. 43 K 2/2003-2242, které nabylo právní moci dne 7. listopadu 2007, povolil Krajský soud v Hradci Králové částečný rozvrh, podle kterého měl žalovaný vyplatit žalobci jako oddělenému věřiteli úpadce na uspokojení jeho pohledávky částku 9.990.000,- Kč (do 15 dnů od právní moci rozhodnutí).

5/ Žalovaný odpověděl na výzvu žalobce k zaplacení částky 9.990.000,- Kč (ze dne 2. ledna 2008) dopisem ze dne 21. února 2008, doručeným žalobci dne 25. února 2008, v němž žalobci sdělil, že úpadce má proti žalobci pohledávku ve výši 10.051.169,- Kč, z titulu náhrady škody způsobené žalobcem úpadci, že eviduje pohledávku žalobce ve výši 10.000.000,- Kč z titulu práva na oddělené uspokojení a že tímto právním úkonem provádí jednostranný zápočet pohledávky ve výši

10.000.000,- Kč.

Na tomto základě soud nejprve uzavřel, že žalobce má (ve smyslu ustanovení § 80 písm. c/ zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu - dále též jen „o. s. ř.“) naléhavý právní zájem na požadovaném určení.

Poté s poukazem na ustanovení § 14 odst. 1 písm. i/ část věty před středníkem zákona č. [328/1991](#) Sb., o konkursu a vyrovnání (dále též jen „ZKV“), dovodil, že úkon žalovaného směřující k započtení pohledávky je neplatný (§ 39 zákona č. [40/1964](#) Sb., občanského zákoníku - dále též jen „obč. zák.“).

K tomu dodal, že „nepřípustnost“ započtení pohledávek na majetek konkursní podstaty se vztahuje na jednostranné i dvoustranné zápočty, „a to i ze strany správce konkursní podstaty“. Smyslem této úpravy je zabránit uspokojení některých konkursních věřitelů mimo konkurs a tím je zvýhodnit a narušit vlastní cíl konkursu, uzavřel soud prvního stupně.

K odvolání žalovaného Vrchní soud v Praze v záhlaví označeným rozsudkem potvrdil rozsudek soudu prvního stupně (první výrok) a rozhodl o nákladech odvolacího řízení (druhý výrok).

Odvolací soud přitakal závěru soudu prvního stupně o tom, že je dán (dle § 80 písm. c/ o. s. ř.) naléhavý právní zájem na požadovaném určení.

K vlastnímu věcnému řešení sporu pak odvolací soud (cituje ustanovení § 14 odst. 1 písm. i/ ZKV) měl za nesprávný názor odvolatele, že jednostranné úkony směřující k započtení jsou přípustné, činí-li je správce konkursní podstaty.

K tomu dodal, že není pochyb o tom, že věřitelé nemohou po prohlášení konkursu jednostranně započítávat své pohledávky vůči úpadci. Není možné, aby věřitel dosáhl tímto postupem po prohlášení konkursu uspokojení své pohledávky v plné výši, byť měl být společně s ostatními věřiteli uspokojen jen poměrně.

Kdyby byl platný jednostranný úkon směřující k započtení pohledávky učiněný správcem konkursní podstaty, pak by došlo též ke snížení majetku konkursní podstaty oproti pohledávce úpadce, která by tak v rozporu se zákonem nemohla být vypořádána v rámci konkursu formou rozvrhového usnesení. V důsledku jednostranného úkonu směřujícího k započtení pohledávky dochází na obou stranách ke zmenšení majetku (aktiv), což není po prohlášení konkursu přípustné, neboť by se tím zvýhodňovali někteří konkursní věřitelé před jinými. Zákaz úkonu započtení, který by se týkal majetku konkursní podstaty, je absolutní a vztahuje se i na správce konkursní podstaty.

Jednostranný úkon směřující k započtení pohledávky, provedený žalovaným dopisem ze dne 21. února 2008, je proto neplatný dle § 39 obč. zák. pro rozpor se zákonem, uzavřel odvolací soud.

Proti rozsudku odvolacího soudu podal žalovaný dovolání, jehož přípustnost opírá o ustanovení § 237 odst. 1 písm. c/ o. s. ř., namítaje, že jsou dány dovolací důvody uvedené v § 241a odst. 2 a 3 o. s. ř., tedy, že řízení je postiženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (odstavec 2 písm. a/), že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (odstavec 2 písm. b/) a že vychází ze skutkového zjištění, které nemá podle obsahu spisu v podstatné části oporu v provedeném dokazování (odstavec 3) a požaduje, aby Nejvyšší soud zrušil rozhodnutí soudů obou stupňů a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení

Dovolatel v dovolání nejprve popisuje okolnosti vzniku jím tvrzené pohledávky na náhradu škody ve výši 10.051.169,- Kč, uplatněné proti žalobkyni, podotýkáje, že tuto pohledávku započtl proti plnění ve výši 9.990.000,- Kč, které měl žalobkyni poskytnout na základě rozvrhového usnesení Krajského

soudu v Hradci Králové ze dne 8. října 2007, č. j. 43 K 2/2003-2242.

Soudům obou stupňů pak dovolatel vytýká nesprávnost závěru, že jeho jednostranný právní úkon směřující k započtení výše uvedených pohledávek je neplatný pro rozpor s ustanovením § 14 odst. 1 písm. i/ části věty před středníkem ZKV.

Usuzuje, že zákonodárce tímto ustanovením chrání majetek konkursní podstaty a zakazuje tedy započtení provedená na úkor konkursní podstaty (potud dovolatel odkazuje i na usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. března 2010, č. j. 43 K 2/2003-2517, jež má připouštět za určitých okolností započtení ve prospěch konkursní podstaty, na něž ustanovení § 14 odst. 1 písm. i/ ZKV nedopadá).

Právní úkony učiněné ve prospěch konkursní podstaty nejsou podle dovolatele úkony provedenými v rozporu s ustanovením § 14 odst. 1 písm. i/ ZKV a „zcela nepochybně“ požívají právní ochrany. Právní výklad zvolený soudy nižších stupňů je pro řešenou situaci chybný a odporuje vůli a cíli sledovaným zákonodárcem. Započtením pohledávky jednal dovolatel v souladu s příslušným ustanovením zákona o konkursu a vyrovnání, neboť objem finančních prostředků zbylých v konkursní podstatě se nezmenšil.

Výklad soudů nižších stupňů by oproti tomu znamenal zmenšení objemu finančních prostředků v konkursní podstatě o částku 9.990.000,- Kč, uzavřel dovolatel.

V důsledku nesprávného právního posouzení výše uvedené otázky se již soudy nižších stupňů nezabývaly existencí, splatností či promlčením vzájemné pohledávky úpadce proti žalobci a nevedly k nim patřičné dokazování, z čehož dovolatel usuzuje, že nedostatečně zjistily skutkový stav věci.

Nejvyšší soud shledal dovolání přípustným podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c/ o. s. ř., když zásadní právní význam napadeného rozhodnutí ve věci samé přisuzuje - v mezích dovolacího důvodu dle § 241a odst. 2 písm. b/ o. s. ř. - řešení otázky, zda započtení na majetek konkursní podstaty je přípustné vůči pohledávce zajištěného (odděleného) věřitele, v dosavadní rozhodovací praxi v této podobě neřešené.

Úvodem Nejvyšší soud uvádí, že ač dovolatel formálně ohlašuje uplatnění všech dovolacích důvodů taxativně vypočtených v § 241a odst. 2 a 3 o. s. ř., z obsahového hlediska jde především o kritiku správnosti právního posouzení věci (dovolací důvod dle § 241a odst. 2 písm. b/ o. s. ř.). Naplnění zbývajících dovolacích důvodů dovozuje dovolatel jen jako důsledek nesprávnosti právního posouzení věci odvolacím soudem. Srov. výtku, že v důsledku nesprávného právního posouzení přípustnosti započtení se již soudy nezabývaly existencí, splatností či promlčením vzájemné pohledávky úpadce proti žalobci a nevedly k těmto otázkám patřičné dokazování (coby argumentaci vážící se k dovolacímu důvodu dle § 241a odst. 2 písm. a/ o. s. ř.) a odtud dovozený závěr, že proto soudy nedostatečně zjistily skutkový stav věci (coby jediná /byť nepřesná/ argumentace, jež by mohla mít vazbu k dovolacímu důvodu dle § 241a odst. 3 o. s. ř./).

Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval. V mezích dovolacího důvodu dle § 241a odst. 2 písm. b/ o. s. ř. tedy dovolací soud zkoumá, zda právní posouzení věci ob stojí na základě v řízení učiněných skutkových závěrů, bez zřetele k tomu, že tyto skutkové závěry jsou rovněž zpochybněny prostřednictvím dovolacího důvodu dle ustanovení § 241a odst. 3 o. s. ř. (srov. shodně např. důvody rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 27. října 2004, sp. zn. 29 Odo 268/2003, uveřejněného pod číslem 19/2006 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek) nebo že byly dosaženy v řízení postiženém vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Závěr, že jsou dány dovolací důvody dle §

241a odst. 2 písm. a/, odst. 3 o. s. ř., tedy nelze učinit jen jako důsledek závěru o existenci dovolacího důvodu dle § 241a odst. 2 písm. b/ o. s. ř. a příslušná dovolací argumentace je tudíž pro výsledek dovolacího řízení právně bezcenná. Dovolací důvod dle § 241a odst. 3 o. s. ř. nadto dovolatel (dle výslovné dikce posledně označeného ustanovení) u dovolání, jehož přípustnost byla založena prostřednictvím ustanovení § 237 odst. 1 písm. c/ o. s. ř., nemá vůbec k dispozici.

Nejvyšší soud se tedy dále zabýval tím, zda je dán dovolací důvod dle § 241a odst. 2 písm. b/ o. s. ř.

Podle ustanovení § 2 odst. 3 ZKV cílem konkursu a vyrovnání je dosáhnout poměrného uspokojení věřitelů z majetku tvořícího konkursní podstatu, a to za podmínek stanovených tímto zákonem.

Dle ustanovení § 14 odst. 1 písm. i/ ZKV má prohlášení konkursu mimo jiné i ten účinek, že započtení na majetek patřící do podstaty není přípustné; to se nevztahuje na závěrečné vyrovnání podle zvláštního právního předpisu upravujícího podnikání na kapitálovém trhu.

V této podobě platila citovaná ustanovení k 31. prosinci 2007. Zákonem č. [182/2006 Sb.](#), o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčním zákonem), byl zákon o konkursu a vyrovnání sice zrušen s účinností od 1. ledna 2008 (§ 433 bod 1. a § 434), s přihlédnutím k § 432 odst. 1 insolvenčního zákona se však pro konkursní a vyrovnací řízení zahájená před účinností tohoto zákona použijí dosavadní právní předpisy. Výklad zákona o konkursu a vyrovnání, ve znění účinném do 31. prosince 2007 je tudíž rozhodný i pro tuto věc, byť zkoumaný právní úkon (jednostranný úkon správce konkursní podstaty úpadce směřující k započtení pohledávky úpadce z titulu tvrzené náhrady škody proti pohledávce zajištěného /odděleného/ konkursního věřitele) byl učiněn až po 1. lednu 2008 (21. února 2008).

Podle ustanovení § 39 obč. zák., ve znění účinném k 31. prosinci 2007, pro věc rozhodném, jež se ani později nezměnilo, neplatný je právní úkon, který svým obsahem nebo účelem odporuje zákonu nebo jej obchází anebo se přičí dobrým mravům.

Výkladem ustanovení § 14 odst. 1 písm. i/ části věty před středníkem ZKV se Nejvyšší soud ve své rozhodovací praxi opakovaně zabýval.

Tak již v usnesení ze dne 19. září 2001, sp. zn. 29 Odo 532/2001, uveřejněném pod číslem 23/2002 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek - dále též jen „R 23/2002“ (toto rozhodnutí je - stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněná níže - veřejnosti dostupné i na webových stránkách Nejvyššího soudu), vysvětlil (v situaci, kdy šlo o zápočet provedený konkursním věřitelem - správcem daně), že počínaje dnem prohlášení konkursu na majetek dlužníka již nelze provést započtení na majetek patřící do konkursní podstaty; není přitom rozhodné, zda se započítávané pohledávky střetly již v době před prohlášením konkursu. K témuž závěru se Nejvyšší soud přihlásil mimo jiné i v rozsudku ze dne 31. března 2009, sp. zn. 29 Cdo 4935/2008, uveřejněném pod číslem 15/2010 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek, v němž doplnil, že ratio legis úpravy obsažené v ustanovení § 14 odst. 1 písm. i/ ZKV tkví v tom, že vzájemné pohledávky úpadce a jeho věřitelů nejsou od prohlášení konkursu (a po dobu trvání účinků konkursu) vzájemně započitatelné, což ve svém důsledku vede k tomu, že tito věřitelé jsou povinni plnit své peněžité závazky vůči dlužníku v plném rozsahu, kdežto pohledávky, které sami mají vůči úpadci, budou uspokojitelné poměrně podle stejných pravidel, jež platí pro věřitele, kteří vzájemné pohledávky s úpadcem neměli.

V rozsudku ze dne 10. prosince 2008, sp. zn. 32 Odo 1651/2006, dále Nejvyšší soud při výkladu ustanovení § 14 odst. 1 písm. i/ ZKV dodal, že nepřípustnost započtení pohledávek na majetek (konkursní) podstaty se vztahuje na veškeré zápočty, a to bez ohledu na to, zda jde o jednostranné zápočty provedené správcem konkursní podstaty nebo druhou osobou nebo o dvoustranné zápočty. Tamtéž upozornil, že smyslem tohoto zákazu je zabránit uspokojení některých konkursních věřitelů

mimo konkurs a tím některé konkursní věřitele zvýhodnit (eventuálně znevýhodnit) a narušit tak vlastní cíl konkursu, jímž je poměrné uspokojení věřitelů z majetku (konkursní) podstaty (§ 2 odst. 3 ZKV).

A konečně, v usnesení ze dne 10. listopadu 2010, sp. zn. 29 Cdo 254/2009, Nejvyšší soud také doplnil, že účinky započtení provedeného (nepřípustně) v době trvání konkursu na majetek dlužníka nenastávají ani po zrušení konkursu na majetek dlužníka.

Na takto ustáleném judikatorním základě, z něž ve své rozhodovací praxi vychází, Nejvyšší soud pro poměry dané věci uvádí:

1/ Ustanovení § 14 odst. 1 písm. i/ část věty za středníkem ZKV činí (s výjimkou popsanou v části věty za středníkem) od prohlášení konkursu nepřipustnými nejen jednostranné úkony směřující k započtení pohledávky provedené „na“ majetek konkursní podstaty úpadcovými věřiteli (lhostejno, zda jde o konkursní věřitele, včetně věřitelů s pohledávkami za podstatou), nýbrž i jednostranné úkony směřující k započtení pohledávky provedené „na“ majetek konkursní podstaty správcem konkursní podstaty (tedy tak, že správce konkursní podstaty tento majetek konkursní podstaty sám započte proti pohledávce úpadce věřitele), jakož i dvoustranné zápočty (uskutečněné dohodou správce konkursní podstaty s úpadcovým věřitelem).

Logikou věci je přitom dáno, že oním majetkem konkursní podstaty, „na“ který nelze provést započtení, jsou pohledávky úpadce za jeho dlužníky (v daném případě tvrzená pohledávka úpadce vůči žalobci).

2/ Z obecného pravidla (posvěceného výše citovanou judikaturou), podle kterého je takový zápočet v rozporu s principem poměrného uspokojení věřitelů vyjádřeným (jako cíl konkursu) v ustanovení § 2 odst. 3 ZKV, vybočuje (pojímáno z ekonomického hlediska) situace, kdy je úkon směřující k započtení (lhostejno, kým provedený) činěn nikoli proti v konkursu (jen) zjištěné pohledávce konkursního věřitele, nýbrž (až) proti pohledávce tvořené částkou určenou konkursnímu věřiteli k výplatě vykonatelným rozvrhovým usnesením (ať již jde o rozvrh částečný nebo konečný).

Dovolateli lze přisvědčit v tom, že z ekonomického hlediska takový zápočet zpravidla nezkrusí výši poměrného uspokojení příslušného konkursního věřitele (jehož pohledávky vzešlé z rozvrhového usnesení se zápočet týká), ani takový postup však nevylučuje možnost poškození jiných konkursních věřitelů v situaci, kdy by pohledávka úpadce za konkursním věřitelem, použitá k zápočtu coby majetek podstaty, mohla (měla) být použita způsobem předjímanými v ustanoveních § 31 odst. 1 a § 32 odst. 1 ZKV např. k (jen) poměrnému uspokojení pohledávek za podstatou.

3/ Samotná okolnost, že za určitých podmínek dává (může dávat) započtení ekonomický smysl, tedy že existují výjimečné situace, za kterých započtení nemusí mít vliv na míru uspokojení ostatních věřitelů, však není dostatečným podkladem pro prolomení pravidla zakotveného (bez možnosti výjimek) v ustanovení § 14 odst. 1 písm. i/ ZKV. To platí tím více, že účelově nebo jen nesprávně provedený zápočet úpadcovy pohledávky proti pohledávce konkursního věřitele vzešlé (až) z pravomocného a vykonatelného rozvrhového usnesení (tedy z finálního stadia konkursního řízení) prakticky zbavuje konkursního věřitele obrany v rámci vlastního konkursního řízení a předurčuje jej pouze k uplatnění odpovědnostních nároků vůči správci konkursní podstaty případně vůči státu (pro zanedbaný výkon dohlédací činnosti konkursním soudem).

Zákaz obsažený v ustanovení § 14 odst. 1 písm. i/ ZKV je tedy zákazem absolutním v tom smyslu, že není rozhodné, zda jde o započtení jednostranné nebo dvoustranné, kdo činí úkon směřující k započtení a zda započtení dává (pro konkrétní věc) ekonomický smysl; rozhodující je pouze to, zda jde o započtení na majetek patřící do konkursní podstaty. O tom, že v dané věci použil dovolatel k započtení majetek podstaty (pohledávku úpadce proti žalobci) a že tedy šlo o započtení „na“ majetek podstaty, přitom v řízení žádných pochyb nebylo.

K obecné nepřijatelnosti takových zápočtů srov. v literatuře např. Steiner, V.: Zákon o konkursu a vyrovnání. Komentář. 2. vydání. Linde Praha, a. s., Praha 1996, str. 107 nebo Zoulík, F.: Zákon o konkursu a vyrovnání. Komentář. 3. vydání, Praha, C. H. Beck 1998, str. 106. V posledně označeném díle je výslovně zkoumána možnost zápočtu vůči odděleným věřitelům (kteří v době vydání díla měli právo na plné uspokojení ze zajištění) coby racionální kompenzace, leč se závěrem, že i pro připuštění této kompenzace chybí legislativní podklad.

Právní posouzení věci odvolacím soudem je tudíž v dotčeném ohledu správné a dovolací důvod dle § 241a odst. 2 písm. b/ o. s. ř. dán není.

U přípustného dovolání však Nejvyšší soud přihlíží z úřední povinnosti i k vadám, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (§ 242 odst. 3 o. s. ř.). Právě takovou vadou řízení v této věci trpí.

V důvodech rozsudku ze dne 25. června 2009, sp. zn. 29 Cdo 2917/2007, uveřejněného pod číslem 42/2010 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek, Nejvyšší soud uzavřel (k žalobě o určení „neplatnosti přezkumného jednání“), že je nemyšlitelné, aby o „neplatnosti“ či „zrušení výsledků“ jakéhokoli soudního jednání rozhodoval (mohl rozhodovat) jiný soud než ten, před kterým takové soudní jednání proběhlo a pouze v rámci daného (probíhajícího) soudního řízení. Tam uvedl, že kdyby mělo platit, že obecný soud (nikoli konkursní soud, který řízení vede) může svým rozhodnutím na základě žaloby zrušit či prohlásit za neplatné přezkumné jednání, jež proběhlo v konkursní věci, pak by bylo třeba se ptát, proč by nemohlo být v samostatně vedeném soudním sporu prohlášeno za neplatné též jakékoli jiné soudní jednání jakéhokoli jiného soudu (např. soudní jednání, při kterém byl vyhlášen rozsudek pro zmeškání, odvolací jednání, při kterém došlo k uznání žalobou uplatněného nároku nebo k uzavření smíru apod.). V usnesení ze dne 19. srpna 2009, sp. zn. 29 Cdo 1381/2009, Nejvyšší soud na dané téma doplnil, že žalobou podanou mimo konkursní řízení se nelze úspěšně domáhat určení, zda trvají nebo v určité době trvaly předpoklady pro vedení konkursu, ani zrušení konkursu. A v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. srpna 2009, sp. zn. 29 Cdo 1892/2008, uveřejněném v časopise Soudní judikatura číslo 5, ročník 2010, pod číslem 70, pak obdobně uzavřel, že žalobou podle § 80 písm. c/ o. s. ř., podanou mimo konkursní řízení, se nelze úspěšně domáhat určení, že v konkursu nebyly v přezkumném jednání soudem zjištěny žádné přihlášky věřitelů.

Tyto judikatorní závěry platí i pro danou věc. Přinutit správce konkursní podstaty, aby splnil vydané rozvrhové usnesení (zde usnesení o částečném rozvrhu z 8. října 2007) přísluší v mezích dohlédací činnosti konkursnímu soudu. Vynutit prověření (ne)správnosti postupu správce konkursní podstaty lze v konkursním řízení i návrhem, aby správce konkursní podstaty, který neplní povinnosti, jež pro něj plynou z rozvrhového usnesení, byl zproštěn funkce (srov. § 8 odst. 6 ZKV). Konkursní soud, který případně zanedbá příslušný dohled nad správcem konkursní podstaty, rovněž nelze přimět ke „správnému“ postupu žalobou podle části třetí občanského soudního řádu. Přitom určovací žaloba, jejímž předmětem je úkon správce konkursní podstaty směřující k započtení úpadcovy pohledávky proti pohledávce konkursního věřitele vzešlé z rozvrhového usnesení, směřuje k řešení (jen) předběžné otázky, jež má jediný smysl; přimět správce konkursní podstaty, aby splnil rozvrhové usnesení, respektive přinutit konkursní soud k tomu, aby přestal být ve věci nečinný a v mezích řádného dohledu přiměl správce konkursní podstaty konat podle jím vydaného rozvrhového usnesení.

Jinak řečeno, s podáním žalobkyně z 1. prosince 2008, označeným jako žaloba, mělo být naloženo (podle jeho obsahu) jako s podáním, jímž se žalobkyně domáhá zjednání nápravy po konkursním soudu (jímž je právě Krajský soud v Hradci Králové). Žádný jiný soud totiž za trvání účinků konkursního řízení není oprávněn přinutit správce konkursní podstaty ke splnění rozvrhového usnesení, lhotejně, zda požadavkem na určení neplatnosti právního úkonu správce konkursní podstaty směřujícího k započtení úpadcovy pohledávky proti pohledávce, která měla být vyplacena

konkursnímu věřiteli podle rozvrhového usnesení, nebo jiným způsobem.

Nejvyšší soud proto, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), rozhodnutí soudů obou stupňů zrušil (včetně závislých výroků o nákladech řízení) a věc postoupil k vyřízení Krajskému soudu v Hradci Králové ke sp. zn. 43 K 2/2003, jako konkursnímu soudu úpadce P., a. s. (v tomto ohledu nejde o odlišné posouzení místní či věcné příslušnosti soudu, nýbrž o to, že uvedené podání mělo a mohlo být vyřízeno pouze v rámci daného konkursního řízení).

(zdroj: www.nsoud.cz)

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Jistota](#)
- [Insolvenční řízení](#)
- [Exekuce](#)
- [Započtení](#)
- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správa společné věci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správní řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vylučovací žaloba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Promlčení, insolvence](#)